

dyrektor Roztoczańskiego Parku Narodowego mgr inż. Andrzej Tittenbrun

Absolwent Liceum Ogólnokształcącego im. Jana Zamoyskiego w Zamościu, Wydziału Leśnego Akademii Rolniczej im. Hugona Kollątaja w Krakowie i studium podyplomowego „Ochrona parków narodowych” SGGW w Warszawie. Z Roztoczańskim Parkiem Narodowym związany od lat siedemdziesiątych (praca magisterska), pracujący jako leśniczy, adiunkt, nadleśniczy i główny specjalista ds. ochrony przyrody. Od kwietnia 2016 roku dyrektor Parku.

W Parku, oprócz zakresu obowiązków na zajmowanych kolejno stanowiskach koordynował prace nad projektem planu ochrony, zajmował się także historią lasów i gospodarki leśnej dawnej Ordynacji Zamojskiej. Autor kilku artykułów i prac związanych głównie z leśnictwem i ochroną ekosystemów leśnych, w tym monografii „Skład gatunkowy i struktura lasów Roztoczańskiego Parku Narodowego”.

Prywatnie myśliwy, uprawia turystykę górską (tylko trudne szlaki), kajakarstwo rzeczne i żeglarstwo morskie. Słucha muzyki poważnej, jazzu i rocka progresywnego, czyta klasyków literatury i książki historyczne.

200 lat spółdzielczości na ziemiach polskich

Dom Kultury
Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej

Polski Klub Ekologiczny

Okręg Środkowo-Wschodni

Spotkanie

z dyrektorem Roztoczańskiego Parku Narodowego mgr inż. Andrzej Tittenbrun

Co człowiek zrobił z lasem?

Opowieść o tym, jakie były związki człowieka z lasami naszej szerokości geograficznej od epoki lodowcowej po dzień dzisiejszy i jakie są tego skutki.

Polski Klub Ekologiczny

Powstał w 1980 r. w Krakowie w czasie pierwszego zrywu Solidarności jako niezależna organizacja ekologiczna stawiająca sobie za cel wdrażanie idei ekorozwoju.

Był pierwszą organizacją w bloku państw socjalistycznych pozarządową otwarcie sprzeciwiającą się traktowaniu środowiska jako dobra nieczyjogo, stanowiącego wartość drugorzędą w stosunku do gospodarki kraju. W następnych latach PKE rozwijał się w drodze powstawania okręgów i kół. PKE uczestniczy w międzynarodowym ruchu ekologicznym – jest członkiem kilku organizacji zagranicznych.

Polski Klub Ekologiczny Okręg Środkowo-Wschodni

Początki działalności sięgają 1981 r. Jest on organizacją pozarządową pożytku publicznego. Posiada osobowość prawną. Jest zarejestrowany pod numerem KRS 0000153780. Gromadzi w swoich szeregach naukowców, praktyków ze środowisk inżynierskich i humanistycznych oraz młodzież. Uczestniczą oni w pracach zespołów problemowych Klubu: ochrony przyrody, gospodarki wodnej, gospodarki odpadami, energii odnawialnej, rolnictwa ekologicznego, edukacji ekologicznej i ekoturystyki. Wspieramy wszelkie działania w regionie, służące przywracaniu równowagi ekologicznej w środowisku przyrodniczym, czystości biosfery, ochronie krajobrazu naturalnego i kulturowego. Klub podejmuje interwencje na rzecz przestrzegania prawa w zakresie kształtowania, ochrony i restytucji środowiska i zdrowia ludzi. Poprzez swoich ekspertów wspiera inicjatywy lokalne mieszkańców na rzecz ochrony środowiska. Wpływa na podniesienie świadomości ekologicznej spo-

łeczeństwa poprzez organizację spotkań, warsztatów, seminariów, konferencji i publikacje z zakresu ochrony środowiska.

W realizacji celów programowych Polski Klub Ekologiczny Okręg Środkowo-Wschodni współpracuje ze środowiskami naukowymi wyższych uczelni Lublina, Instytutem Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa PIB w Puławach, instytucjami państwowymi i samorządowymi, organizacjami pozarządowymi i szkołami. W ramach realizacji naszych celów współdziała z władzami państwowymi i samorządowymi. Uczestniczy w konsultacjach, opiniowaniu inwestycji i dokumentów programowych dotyczących strategii ochrony środowiska w regionie.

Celem naszych działań jest:

- uznanie ekorozwoju, jako podstawy polityki społeczno-gospodarczej państwa
- poprawa stanu środowiska przyrodniczego Polski
- ochrona krajobrazu naturalnego i dziedzictwa kulturowego
- kształtowanie w społeczeństwie świadomości, że jakość życia zależy od racjonalnego gospodarowania zasobami naturalnymi i zachowania równowagi między środowiskiem a rozwojem cywilizacji
- powszechna edukacja ekologiczna

Polski Klub Ekologiczny Okręg Środkowo-Wschodni

ul. Turystyczna 44, 20-207 Lublin
tel. 506-693-379, e-mail: pke-lublin@wp.pl
Prezes:
dr inż. Mariusz Zarychta

Zaczątkiem współczesnego, wielko-przestrzennego systemu ochrony Roztocza było powstanie w 1957 r. rezerwatów: Bukowa Góra (ponowne usankcjonowanie prawne istniejącego w Ordynacji Zamojskiej już od 1934 r.), Nart, Czerkies i Obroc, będących dziś obszarami ochrony ścisłej w Roztoczańskim Parku Narodowym. Stopniowo ochroną rezerwatową obejmowano kolejne obszary o najwyższych walorach przyrodniczych. Obecnie na Roztoczu istnieje 17 rezerwatów przyrody. Przeważają wśród nich rezerваты leśne.

W pozostałej grupie znajdują się rezerваты krajobrazowe, florystyczne oraz rezerваты: geologiczny, torfowiskowy i stepowy. Zajmują one łącznie powierzchnię 991,34 ha, z tego 67% przypada na Roztocze Środkowe. Zróżnicowanie typów rezerwatów odzwierciedla różnorodność przyrodniczą regionu i jego pograniczny charakter.

Wspomniane wcześniej pierwsze rezerваты przyrody w znikomym stopniu chroniły unikalną przyrodę Roztocza. Pierwszą koncepcją objęcia wieloprzestrzennymi formami ochrony przyrody najcenniejszych terenów Roztocza była propozycja utworzenia Zwierzynieckiego Parku Narodowego obejmującego 6400 ha lasów zwierzyniecko-kosobudzkich, opracowana w 1959 roku przez profesorów D. Fijałkowskiego, K. Izdebskiego oraz A. Wachniewską. Po kilkunastu latach, w nieco

zmienionej formie idea ta została urzeczywistniona poprzez powstanie Roztoczańskiego Parku Narodowego. Park, zajmujący wówczas powierzchnię 4600 ha, stał się pierwszym ogniwem ekologicznego systemu obszarów chronionych Roztocza.

Duże znaczenie dla ochrony przyrody na Roztoczu miało powołanie w latach 1988–1990 parków krajobrazowych: Szczebrzeszyńskiego, Krasnobrodzkiego, Południoworoztoczańskiego i Puszczy Solskiej. Stanowiły one kolejne, wielkoobszarowe ogniwa systemu, uzupełniając dotychczasowe formy ochrony (park narodowy, rezerваты) poprzez objęcie ochroną najcenniejszych obszarów polskiej części Roztocza. W cechach środowiska przyrodniczego i kulturowego oraz unikalnym krajobrazie parków odzwierciedla się odrębność przyrodnicza, historyczna i kulturowa tego regionu. Utworzenie parków krajobrazowych miało na celu nie tylko ochronę przyrody i krajobrazu, ale również popularyzację tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju. Znaczenie parków powiększa ich położenie w obszarze korytarzy ekologicznych, sprzyjające zachowaniu naturalnych stref przemieszczania się roślin i zwierząt, istotnych dla różnorodności przyrodniczej nie tylko Parku, ale i całego Roztocza.

W części Roztocza Zachodniego i Południowego w latach 1990–2005 utworzono obszary chronionego krajobrazu: Kraśnicki OCK oraz dwa Roztoczańskie (w powiecie janowskim i tomaszowskim). Pełnią one rolę łączników między obszarami o wyższej randze ochrony, a także łączą Roztocze z innymi obszarami o znaczeniu europejskim (Małopolski Przełom Wisły).

Na terenie Ukrainy obszary chronione nie tworzą spójnego systemu i zajmują znacznie mniejszą powierzchnię. Wielkoobszarowymi formami ochrony są: Zapowiednik Roztocze, Jaworowski Przyrodniczy Park Narodowy, Regionalny Park Krajobrazowy Roztocze Rawskie, Regionalny Park Narodowy Zniesienie.

Ekologiczny system ochrony przyrody Roztocza rozwija się dynamicznie.

W części polskiej 71,94% obszaru objęte jest ochroną prawną. W jego skład wchodzi niemal wszystkie formy ochrony, jakie przewiduje polskie prawo, przy czym 51,72% to obszary wchodzące w skład europejskiej sieci obszarów chronionych Natura 2000. W części ukraińskiej, funkcjonującej w odmiennych uwarunkowaniach społeczno-prawnych, ochronie podlega już około 66,59% powierzchni tego regionu. Potwierdza to olbrzymią w skali Europy wartość i różnorodność przyrodniczą i krajobrazową Roztocza – regionu pogranicza przyrodniczo-kulturowego.

Roztoczański Park Narodowy na tle systemu obszarów chronionych Roztocza. Wysokie walory przyrodnicze i kulturowe Roztocza sprawiają, że przewiduje się uzupełnienie systemu poprzez powiększenie istniejącego Roztoczańskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu i powołanie dwóch nowych parków krajobrazowych: Zwierzynieckiego i Gorajskiego oraz dwóch obszarów chronionego krajobrazu: Biłgorajskiego i Lubycyńskiego, a także pozaustawowych form ochrony przyrody: Geoparku „Kamieniny Las na Roztoczu” i Transgranicznego Rezerwatu Biosfery „Roztocze”. System ochrony przyrody i krajobrazu, ciągle jeszcze uzupełniany o nowe formy, powinien gwarantować zachowanie dziedzictwa przyrodniczego i kulturowego Polski i Ukrainy na pograniczu Unii Europejskiej i zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju służyć rozwojowi i promocji regionu.

W ekologicznym systemie obszarów chronionych Roztocza, Roztoczański Park Narodowy stanowi rdzenną strefę układu przyrodniczego, wokół której rozmieszczone są formy ochrony o mniejszym rygorze ochronnym. Park odgrywa również wiodącą rolę w regionie z racji prowadzonej działalności związanej z ochroną i monitorowaniem zjawisk i procesów przyrodniczych, udostępnianiem dla nauki, edukacji i turystyki. Ustanowienie i funkcjonowanie Transgranicznego Rezerwatu „Roztocze” może tę funkcję wzmocnić.

200 lat spółdzielczości na ziemiach polskich

Dom Kultury
Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej

Polski Klub Ekologiczny

Okręg Środkowo-Wschodni

Spotkanie

z dyrektorem Roztoczańskiego Parku Narodowego
mgr inż. Andrzej Tittenbrun

Co człowiek zrobił z lasem?

Spotkanie odbędzie się

w czwartek 20 października 2016 r. o godz. 18.00

w sali widowiskowej Domu Kultury LSM

w Lublinie, ul. K. Wallenroda 4a, tel. 81 743 48 29

www.domkulturyism.pl

Wstęp wolny